

[Niels Andersen.]

liggende lovforslag om boligbyggeri bliver, at man nedsætter statsfinansieringen fra det, den er i indeværende finansår, nemlig 320 mill. kr., til i 1962-63 kun at skulle andrage 100 mill. kr. Det betyder en frigørelse af statsmidlerne; det afhænger imidlertid i meget høj grad af det private initiativ, om det resterende statstilskud helt skal overflødiggøres, men muligheden herfor foreligger altså.

Jeg kommer dernæst til lovforslaget om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunerne. I henhold til det foreliggende forslag tillades en beskatning af ejendommene på 14 promille i løbet af 2 år, og det svarer til ca. 14 pct. af 1939-huslejeniveauet. Der lægges 14 promille på grundværdierne og 14 promille på bygningsværdierne. Den beskatning, der finder sted af grundværdierne, er en beskatning af den til enhver tid værende værdi, hvorimod den beskatning, der finder sted af bygningsværdierne, er på en fikseret værdi, og skatten skal aftrappes over en 40-årig periode. Provenuet af denne skat vil andrage i alt ca. 136 mill. kr., og det skal anvendes dels til huslejetilskud til børnerige familier, dels til nedsættelse af den kommunale indkomstbeskatning. Der vil efter de oplysninger, der er meddelt i bemærkningerne, blive ca. 120 mill. kr. til nedsættelse af de kommunale indkomstskatter. Beskatningen kan overvæltes på huslejen og kommer delvis til at virke som en udligning i huslejeniveauerne.

Man kan sige, at såfremt denne beskatning ikke fandt sted, ville konjunkturgevinsten blive kapitaliseret, og det erkender man også fra oppositionens side, idet man jo bl. a. i Dagens Nyheder den 20. d. m. har skrevet, at påligningen af de ekstraordinære ejendomsskatter betyder en kapitalisering på 2 800 mill. kr. Det betyder en kapitalisering af værdier, som er skabt dels i ly af restriktionerne, dels som følge af samfundets vækst og udvikling.

Oppositionen ønsker, at hele stigningen i huslejerne skal gå til grundejerne. Så vidt jeg har forstået, finder grundejerne den beskatning, som her finder sted, helt rimelig, men der er her trukket en meget klar linje mellem den opfattelse, retsforbundet har, og den opfattelse, oppositionen har.

For grundskyldens vedkommende har vi gang på gang peget på det urimelige i, at grundværdiernes stigning skal gå i private lommer. Det er samfundets udvikling, der befordrer stigningen, og samfundet alene har krav på disse penge. Det system, der hidtil har været rådende, har betydet større og større omkostninger generation efter generation, og det har betydet øgede byrder i form af renteudgifter. Fortsætter denne udvikling, betyder det, at vi øger byrderne. Ikke alene de penge, der skal tilvejebringes for at købe de pågældende ejendomme, men også den forrentning, der skal finde sted, betyder øgede byrder på vore ejendomme. Man kan her operere med et konkret tal på 2 800 mill. kr., og man kan diskutere, om disse 2 800 mill. kr. skal gå til grundejerne ved salg af de ejendomme, der her er tale om, eller man skal inddrage disse penge, som er skabt, som jeg før sagde, i kraft af restriktionerne og i kraft af samfundets udvikling. Det helt rimelige efter min opfattelse er, at man inddrager denne stigning. Man vil kun øge byrderne og omkostningsniveauet for den kommende generation, såfremt man ikke gennemfører denne beskatning til letelse af indkomstskatten i kommunerne.

Der tales fra oppositionens side om, at dette er et indgreb i ejendomsretten; men hvad har man her i livet ejendomsret til? Har man ikke fuldt så stor eller snarere større ejendomsret til det, man erhverver ved sit arbejde, som til det, der skabes af samfundet i fællesskab? Oppositionen har aldrig haft betænkeligheder ved at beslægtlægge en del af den ejendomsret, man har til sit arbejdsudbytte, men derimod protesterer den altid meget, meget kraftigt, så snart man ønsker at beskære det udbytte, der kommer af samfundets fælles virke. Det mener oppositionen at have patent på. Man mener, det er noget, som der ikke kan røres ved, og taler om ejendomsrettens ukrænkelighed; men kun hvor der er fortsat mulighed for en udbytning af befolkningen, værner man ejendomsretten, men ikke dér, hvor det enkelte menneske har erhvervet ejendomsret til sit arbejdsudbytte.

Der er her trukket en meget klar linje op mellem retsforbundets politik og oppositionens politik. Der klages til tider over, at al den partipolitik, der føres her i landet,